

ORDONANȚA TRIBUNALULUI (Camera a treia)

5 februarie 2007*

În cauza T-91/05,

Sinara Handel GmbH, cu sediul în Köln (Germania), reprezentată de
K. Adamantopoulos și E. Petritsi, avocats,

reclamantă,

împotriva

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat de domnul J.-P. Hix, în calitate de
agent, asistat de G. Berrisch, avocat,

și a

Comisiei Comunităților Europene, reprezentată de domnii N. Khan și T. Scharf, în
calitate de agenți,

pârâte,

* Limba de procedură: engleza.

având ca obiect o acțiune în despăgubiri întemeiată pe articolul 288 CE, privind repararea prejudiciului pe care reclamanta pretinde că l-a suferit prin adoptarea Regulamentului (CE) nr. 2320/97 al Consiliului din 17 noiembrie 1997 de instituire a unor taxe antidumping definitive asupra importurilor de tuburi și țevi fără sudură, din fier sau din oțel nealiat, originare din Ungaria, Polonia, Rusia, Republica Cehă, România și Republica Slovacă, de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 1189/93 și de încheiere a procedurii privind importurile provenite din Republica Croația (JO L 322, p. 1),

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE
(Camera a treia),

compus din domnul M. Jaeger, președinte, doamna V. Tiili și domnul O. Czúcz, judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

pronunță prezenta

Ordonanță

Situația de fapt

- ¹ Prin decizia din 25 noiembrie 1994 (cauza IV/35.304), nepublicată, adoptată în special în temeiul articolului 14 alineatul (3) din Regulamentul nr. 17 al Consiliului din 6 februarie 1962, Primul regulament de punere în aplicare a articolelor [81] și [82] din tratat (JO 1962, 13, p. 204), Comisia a hotărât începerea unei anchete

referitoare la posibila existență a unor practici anticoncurențiale privind tuburi de oțel nealiat, susceptibile de a constitui o încălcare a articolului 53 din Acordul privind Spațiul Economic European, precum și a articolului 81 CE.

- 2 Ca urmare a acestei anchete, Comisia a hotărât, la 20 ianuarie 1999, să inițieze procedura în cauza IV/E-1/35.860-B – Tuburi din oțel fără sudură, la finalul căreia a adoptat, la 8 decembrie 1999, Decizia 2003/382/CE privind o procedură de aplicare a articolului 81 [CE] (cauza IV/E-1/35.860-B – Tuburi din oțel fără sudură) (JO 2003, L 140, p. 1, denumită în continuare „decizia privind înțelegerea”). Potrivit articolului 1 alineatul (1) din decizia amintită, cele opt întreprinderi destinate ale acesteia „[...] au încălcat dispozițiile articolului 81 alineatul (1) [CE], prin participarea la o înțelegere prevăzând, printre altele, respectarea piețelor naționale proprii cu privire la tuburile [Oil Country Tubular Goods] cu filetare standard și la [tuburile «proiect»] fără sudură”. [traducere neoficială]
- 3 Articolul 1 alineatul (2) din decizia privind înțelegerea prevede că încălcarea a durat din 1990 până în 1995, în cazul Mannesmannröhren-Werke AG, Vallourec SA, Dalmine SpA, Sumitomo Metal Industries Ltd, Nippon Steel Corp., Kawasaki Steel Corp. și NKK Corp. În cazul British Steel Ltd, acesta prevede că încălcarea a durat din 1990 până în februarie 1994. Ca urmare, întreprinderilor sus-menționate le-au fost aplicate amenzi în cuantumuri variabile, între 8,1 și 13,5 milioane de euro.
- 4 Decizia amintită a fost publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* la 6 iunie 2003.
- 5 Pe de altă parte, ca urmare a unei plângeri depuse la 19 iulie 1996 de către Comitetul de protejare a industriei producătoare de tuburi din oțel fără sudură al Uniunii Europene, Comisia, în aplicarea dispozițiilor Regulamentului (CE) nr. 384/96 al Consiliului din 22 decembrie 1995 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității

Europene (JO 1996, L 56, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 12, p. 223), modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2331/96 al Consiliului din 2 decembrie 1996 (JO L 317, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 14. p. 128), a publicat, la 31 august 1996, un aviz de inițiere a unei proceduri antidumping privind importurile anumitor tuburi și țevi de fier sau oțel nealiat, fără sudură, originare din Rusia, Republica Cehă, România și Slovacia (JO C 253, p. 26).

- 6 La 29 mai 1997, Comisia a adoptat Regulamentul (CE) nr. 981/97 de instituire a taxelor antidumping provizorii pentru importul anumitor tuburi și țevi din fier sau oțel nealiat, fără sudură, originare din Rusia, Republica Cehă, România și Republica Slovacă (JO L 141, p. 36).

- 7 La 17 noiembrie 1997, Consiliul a adoptat Regulamentul (CE) nr. 2320/97 de instituire a unor taxe antidumping definitive pentru importurile de tuburi și țevi fără sudură, din fier sau din oțel nealiat, originare din Ungaria, Polonia, Rusia, Republica Cehă, România și Republica Slovacă, de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 1189/93 și de încheiere a procedurii privind importurile provenite din Republica Croația (JO L 322, p. 1, denumit în continuare „regulamentul definitiv”).

- 8 La 16 iulie 2004, Consiliul a adoptat Regulamentul (CE) nr. 1322/2004 de modificare a regulamentul definitiv (JO L 246, p. 10). Potrivit articolului 1 din acest regulament, regulamentul definitiv se completează cu articolul 8, în temeiul căruia articolul 1 al regulamentul definitiv, de instituire a unor taxe antidumping pentru importurile în cauză, nu se mai aplică de la 21 iulie 2004.

- 9 Reclamanta, Sinara Handel GmbH, este o societate germană importatoare, în cadrul Comunității, de tuburi și țevi fără sudură originare din Rusia. Aceasta distribuie, din anul 2000, produsele societății Sinarsky Pipe Works și, de la sfârșitul anului 2001, pe

acelea ale Pipe Metallurgical Co. În decursul perioadei care face obiectul prezentei acțiuni, și anume perioada cuprinsă între iunie 2000 și decembrie 2002, nu a desfășurat nicio altă activitate.

- 10 Începând cu luna iunie 2000 și până în luna decembrie 2002, pentru a se conforma indicațiilor emise de autoritățile vamale germane, reclamanta a importat în Comunitate tuburi originare din Rusia cu privire la care a declarat că fac obiectul codurilor NC vizate la articolul 1 alineatul (1) din regulamentul definitiv. Ca urmare, autoritățile sus-menționate au procedat la perceperea taxelor antidumping aferente acestor importuri, în quantum total de 2 818 163,09 euro, (420 810,52 euro corespunzând anului 2000, 1 385 602,36 euro corespunzând anului 2001 și 1 011 750,21 euro corespunzând anului 2002).
- 11 Reclamanta a importat totodată, în aceeași perioadă, alte țevi pe care nu le-a declarat ca fiind supuse prevederilor din regulamentul definitiv. Autoritățile vamale germane, considerând totuși că o parte a acestor importuri fac obiectul regulamentului, au eliberat avize de percepere a taxelor *a posteriori*, contestate de către reclamantă. În prezent, șapte reclamații s-ar afla pe rolul Finanzgericht des Landes Brandenburg (Tribunalul de Contencios Fiscal al landului Brandenburg, Germania).
- 12 Mai mult, apreciind că, din punctul de vedere al modului de fabricație, anumite tuburi declarate ca făcând obiectul regulamentului definitiv nu erau în fapt vizate de acesta, reclamanta a contestat clasificarea finală atribuită acestora de către autoritățile germane. Două proceduri privind importurile declarate ca supuse prevederilor regulamentului definitiv sunt încă examinate de autoritățile vamale din Frankfurt an der Oder.

- 13 Pe de o parte, la 18 noiembrie 2003, în temeiul articolului 236 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar (JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58 denumit în continuare „CVC”), reclamanta a introdus în fața autorităților sus-menționate o solicitare de rambursare a taxelor reținute pentru importuri pe care le consideră greșit clasificate ca făcând obiectul regulamentului definitiv. Solicitarea sa a fost respinsă în privința unui număr de 31 de drepturi vamale contestate. Decizia de respingere constituie în prezent obiectul unui apel.
- 14 Pe de altă parte, la 22 septembrie 2004, în temeiul articolului 236 din CVC, reclamanta a introdus o nouă cerere de rambursare a tuturor taxelor pe care le achitase pentru importurile declarate ca vizate de regulamentul definitiv, inclusiv în ceea ce privește o serie de importuri pentru care clasificarea vamală nu a fost contestată, invocând nelegalitatea regulamentului în cauză. Quantumul total al sumelor a căror restituire este astfel solicitată la nivel național se ridică la valoarea de 4 346 558, 09 euro.

Procedura și concluziile părților

- 15 Prin cererea depusă la grefa Tribunalului la 25 februarie 2005, reclamanta a inițiat prezenta acțiune.
- 16 Prin documente distincte depuse la grefa Tribunalului la 3 și, respectiv, 7 iunie 2005, Comisia și Consiliul au ridicat o excepție de inadmisibilitate în temeiul articolului 114 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului.
- 17 Reclamanta și-a prezentat observațiile privitoare la excepția de inadmisibilitate la 25 iulie 2005.

18 În cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 64 din Regulamentul de procedură, Tribunalul a solicitat reclamantei să răspundă la o serie de întrebări scrise. Reclamanta s-a conformat acestei solicitări.

19 Reclamanta a solicitat Tribunalului să dispună:

— condamnarea Comunității la plata, cu titlu de despăgubiri pentru câștigul nerealizat ca urmare a adoptării regulamentului definitiv, aferent perioadei cuprinse între luna iunie 2000 și luna decembrie 2002, a sumei de 1 633 344,33 euro, cu daune-interese moratorii, în cuantum de 8 % anual;

— în subsidiar, cu același titlu, după pronunțarea unei ordonanțe președințiale, obligarea Comunității la plata către reclamantă a unei sume într-un cuantum ce se va stabili de comun acord între părți sau, în absența unui acord al părților, prin intermediul unei hotărâri definitive a Tribunalului;

— obligarea Consiliului și a Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

20 Prin excepțiile de inadmisibilitate invocate, Consiliul și Comisia solicită Tribunalului să dispună:

— respingerea acțiunii ca inadmisibilă;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

21 Prin observațiile privind excepțiile de inadmisibilitate, reclamanta solicită Tribunalului:

- respingerea excepțiilor de inadmisibilitate invocate de Consiliu și Comisie;
- obligarea Consiliului și a Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

22 În temeiul articolului 114 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, la solicitarea uneia dintre părți, Tribunalul poate să se pronunțe asupra inadmisibilității, necompetenței sau cu privire la un incident fără a intra în dezbateră fondului. În temeiul alineatului (3) al aceluiași articol, în afară de cazul în care Tribunalul decide altfel, în continuare, procedura de judecare a cererii este orală.

23 În speță, Tribunalul se consideră suficient edificat de actele depuse la dosar pentru a se pronunța fără a dispune continuarea procedurii.

Cu privire la cererea principală

Argumentele părților

24 Consiliul și Comisia apreciază că Tribunalul nu este competent să soluționeze cauza, dat fiind faptul că aceasta vizează, în realitate, rambursarea taxelor antidumping pe care reclamanta susține că le-a achitat.

25 În realitate, câștigul nerealizat invocat de reclamantă reprezintă echivalentul drepturilor sus-amintite, din care au fost scăzute taxele ce ar fi trebuit achitate în cazul neplății acestor drepturi. Aceasta este concluzia ce se desprinde din raportul expertului contabil din 7 ianuarie 2005, depus de către reclamantă, în care se indică:

„Prin plata sumei de 2 818 163,09 euro cu titlu de taxe antidumping pentru perioada 2000-2002, câștigurile obținute în această perioadă au scăzut cu același quantum, ceea ce a rezultat în scăderea quantumului taxelor datorate, prin diminuarea beneficiilor.

În cazul în care taxele antidumping în valoare de 2 818 163,09 euro nu ar fi fost plătite, câștigurile aferente acestei perioade ar fi fost cu 2 818 163,09 euro mai ridicate.

Dat fiind faptul că beneficiile ar fi totalizat 2 818 163,09 euro, taxele datorate asupra acestora ar fi fost, ca urmare, mai ridicate.

[...] Dacă taxele antidumping în sumă de 2 818 163,09 euro nu ar fi fost exigibile pentru perioada 2000-2002, o sumă adițională de 1 184 818,76 euro ar fi fost datorată cu titlu de taxe. Prejudiciul real se ridică, prin urmare, la valoarea de 1 633 344,33 euro.”

26 Comisia subliniază astfel că dauna invocată de reclamantă nu reprezintă decât consecința contabilă a achitării taxelor antidumping pretins datorate, ceea ce nu poate constitui câștig nerealizat. Comisia amintește faptul că Tribunalul a decis, în hotărârea din 24 octombrie 2000, Fresh Marine/Comisia (T-178/98, Rec., p. II-3331, punctul 50), că o acțiune în despăgubiri poate fi declarată inadmisibilă atunci când urmărește, în realitate, revocarea unui act devenit definitiv și ar avea ca efect, în cazul în care ar fi admisă, înlăturarea efectelor juridice ale actului în cauză (hotărârea

Tribunalului din 15 martie 1995, Cobrecaf și alții/Comisia, T-514/93, Rec., p. II-621, punctul 59, hotărârea din 4 februarie 1998, Laga/Comisia, T-93/95, Rec., p. II-195, punctul 48, și hotărârea Landuyt/Comisia, T-94/95, Rec., p. II-213, punctul 48), ceea ce corespunde, spre exemplu, situației când se urmărește plata unei sume ce corespunde exact cuantumului taxelor achitate de reclamant în executarea unui act devenit definitiv (hotărârea Curtii din 26 februarie 1986, Krohn/Comisia, 175/84, Rec., p. 753, punctul 33).

27 Comisia apreciază că împrejurările cauzei corespund acestei ipoteze, întrucât reclamanta urmărește să obțină înlăturarea efectelor juridice ale regulamentului definitiv, așa cum acesta i-a fost aplicat, solicitând cu titlu de despăgubiri o sumă egală cu valoarea taxelor efectiv achitate în temeiul acestui regulament.

28 În plus, Consiliul remarcă faptul că mijlocul legal corespunzător de contestare a unui aviz de regularizare a situației financiare urmărind perceperea drepturilor antidumping este introducerea unei acțiuni întemeiate pe articolele 243 și 245 din CVC, așa cum au fost acestea transpuse în dispozițiile pertinente din dreptul național al statului membru vizat, sau o cerere de remitere formulată în conformitate cu articolul 236 din CVC. De altfel, reclamanta contestase avizele de plată emise de autoritățile vamale germane, invocând în principal nelegalitatea regulamentului definitiv. Astfel, dacă instanța competentă sesizată are îndoieli asupra validității regulamentului amintit, aceasta are posibilitatea de a adresa Curții o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare în temeiul articolului 234 CE. În cazul în care Curtea declară regulamentul nelegal, instanța națională procedeză la anularea avizelor de plată, astfel încât reclamanta să obțină rambursarea taxelor antidumping pe care pretinde că le-a plătit, în quantum majorat prin aplicarea unei dobânzi lunare de 0,5 %, în conformitate cu articolele 236 și 238 din Abgabeordnung (Codul fiscal german).

29 Potrivit unei jurisprudențe constante, reclamanta nu poate solicita rambursarea sumelor plătite cu titlu de taxe în cadrul unei acțiuni în despăgubiri întemeiate pe prevederile articolului 288 al doilea paragraf CE. Astfel, Curtea a stabilit în hotărârea

din 13 martie 1992, Vreugdenhil/Comisia (C-282/90, Rec., p. I-1937, punctul 12) că instanțele naționale sunt unicele competente să soluționeze o acțiune în restituirea sumelor nelegal percepute de către un organ național în temeiul unei reglementări comunitare declarate ulterior nelegală. Tot astfel, în hotărârea din 18 septembrie 1995, Nölle/Consiliul și Comisia (T-167/94, Rec., p. II-2589, punctul 35), Tribunalul a indicat că, atunci când un particular se consideră prejudiciat prin aplicarea unui act normativ comunitar pe care îl apreciază ca nelegal, acesta are posibilitatea, atunci când punerea în aplicare a actului este încredințată autorităților naționale, de a contesta validitatea actului în cauză în fața unei instanțe naționale, cu ocazia punerii în aplicare a actului contestat în cadrul unui litigiu în contradictoriu cu autoritatea națională.

30 Argumentele reclamantei privitoare la imposibilitatea introducerii în timp util a unei acțiuni în anulare împotriva regulamentului definitiv sunt, din acest punct de vedere, lipsite de relevanță. În primul rând, se are în vedere, în speță, raportul dintre acțiunea în despăgubiri și întrebarea preliminară pentru aprecierea validității, iar nu cel dintre acțiunea în despăgubiri și acțiunea în anulare. Apoi, motivul pentru care acțiunea reclamantei împotriva regulamentului definitiv este inadmisibilă nu îl reprezintă tardiva cunoaștere a deciziei privind înțelegerea, ci faptul că regulamentul amintit nu o privește pe reclamantă în mod individual, în sensul prevederilor articolului 230 al patrulea paragraf CE. În sfârșit, o acțiune în despăgubiri nu poate fi folosită pentru a se sustrage de la îndeplinirea cerințelor prevăzute la articolul 230 al cincilea paragraf CE (hotărârea Curtii din 12 decembrie 1967, Collignon/Comisia, 4/67, Rec., p. 469).

31 În privința hotărârii Krohn/Comisia, citată anterior, invocată de către reclamantă, Consiliul susține că pasajele citate de către reclamantă au în vedere identificarea instanței competente să se pronunțe cu privire la acordarea de despăgubiri în cazurile în care autoritățile naționale au aplicat normele de drept comunitar, iar nu determinarea sumelor ce pot fi cerute cu titlu de despăgubiri în temeiul articolului 288 al doilea paragraf CE.

- 32 În plus, contrar afirmațiilor reclamantei, ținând seama de faptul că instanța națională sesizată de aceasta are posibilitatea de a sesiza Curtea, cu titlu preliminar, cu privire la validitatea regulamentului definitiv, acțiunile în justiție prevăzute de dreptul național sunt în măsură să ofere un mijloc eficace de protejare a particularilor interesați.
- 33 Consiliul indică totodată că, în orice caz, dreptul comunitar direct aplicabil prevede, la articolul 236 din CVC, o acțiune specifică pentru situația în care drepturile au fost percepute într-un mod pretins abuziv. Potrivit dreptului comunitar, un debitor al autorităților vamale ar trebui, prin urmare, să recurgă în primul rând la protecția oferită de instanțele naționale, în loc de a introduce o acțiune în despăgubiri în fața instanțelor comunitare.
- 34 În cele din urmă, Consiliul și Comisia remarcă faptul că dacă s-ar admite prezenta acțiune, ar trebui să se admită și acțiunea din dreptul național introdusă de către reclamantă împotriva avizelor de plată, ceea ce ar conduce la dubla despăgubire a reclamantei.
- 35 Reclamanta consideră că această argumentație este nefondată.
- 36 Aceasta subliniază faptul că acțiunea sa are ca obiect obținerea câștigului nerealizat ca efect al regulamentului definitiv nelegal, iar nu rambursarea drepturilor achitate. Excepțiile de inadmisibilitate au de fapt în vedere numai metoda de calcul al câștigului nerealizat, ceea ce constituie o chestiune de fond, iar nu natura reală a acțiunii.

- 37 Cu privire la această metodă, reclamanta indică faptul că taxele antidumping plătite au fost utilizate ca simplu „instrument de măsură” a prejudiciului, menit să determine situația în care s-ar fi aflat dacă nu ar fi plătit aceste taxe. Astfel, pierderea ar urma să fie evaluată prin compararea câștigurilor realizate după plata taxelor antidumping, atât timp cât regulamentul definitiv era în vigoare, cu cele care ar fi fost realizate în cazul neachitării acestor taxe. Ca urmare, suma solicitată cu titlu de despăgubiri, în cuantum de 1 633 344,33 euro, ar fi diferită de suma de 2 818 163,09 euro achitată cu titlu de taxe antidumping. Această metodă ar fi fost, de altfel, recunoscută de jurisprudență (hotărârea Curții din 4 octombrie 1979, Ireks-Arkady/Consiliul și Comisia, 238/78, Rec., p. 2955, punctul 13).
- 38 Prin urmare, acțiunea nu ar urmări înlăturarea efectelor juridice ale regulamentului definitiv. Mai mult, în cazurile în care, ca și în speță, actul ce stă la originea prejudiciului nu este susceptibil de a fi atacat pe calea unei acțiuni întemeiate pe articolul 230 CE, o acțiune în despăgubiri precum cea de față ar fi admisibilă. Dacă acțiunea ar fi admisă, nelegalitatea regulamentului definitiv nu ar constitui decât o consecință indirectă, care ar privi numai părțile în proces. Nu ar exista un raport între prejudiciul a cărui reparare se solicită și efectele juridice intrinseci ale regulamentului amintit și acesta nu ar putea fi acoperit prin intermediul unei acțiuni în anulare, după cum s-a apreciat la punctele 47 și 51 din hotărârea Fresh Marine/Comisia, citată anterior.
- 39 Reclamanta evidențiază faptul că jurisprudența citată de Consiliu și Comisie are relevanță asupra cazului excepțional în care prin formularea acțiunii în despăgubiri se urmărește indirect evitarea declarării inadmisibilității unei acțiuni în anulare. Aceasta nu este însă situația în speță, dat fiind faptul că nelegalitatea regulamentului definitiv nu apărea ca vădită la momentul la care ar fi putut fi introdusă acțiunea în anulare, astfel încât această posibilitate nu a fost niciodată avută în vedere de către reclamantă. Argumentele reclamantei cu privire la nelegalitatea regulamentului definitiv tind numai să dovedească răspunderea Consiliului și a Comisiei, iar nu să înlătore efectele regulamentului amintit, așa cum a apreciat Tribunalul în hotărârea sa din 17 decembrie 2003, DLD Trading/Consiliul (T-146/01, Rec., p. II-6005, punctul 52). Argumentele invocate de Consiliu nu ar recunoaște, astfel, caracterul

autonom al acțiunii în despăgubiri și nu ar ține seama de faptul că un terț, interesat sau nu în mod individual, nu ar fi putut să invoce nelegalitatea regulamentului definitiv pentru motivul invocat în acțiunea de față, și anume absența examinării deciziei cu privire la înțelegere, element ce nu putea fi cunoscut la data la care ar fi trebuit să fie introdusă acțiunea în anulare.

40 Tot astfel, spre deosebire de împrejurarea care a prevalat în cauzele citate de Consiliu și Comisie la punctul 26 de mai sus, reclamanta nu urmărește să obțină plata unei sume ce i-a fost refuzată. Nefiindu-i niciodată respinsă o acțiune în anulare, nu există motive pentru a considera că reclamanta încearcă indirect să obțină același rezultat prin intermediul unei acțiuni în despăgubiri. Mai mult, Consiliul și Comisia nu țin seama de contextul în care se situează afirmația de la punctul 50 al hotărârii Fresh Marine/Comisia, citată anterior și reluată în jurisprudența citată, aplicabilă numai în funcție de împrejurările specifice fiecărei cauze.

41 În sfârșit, reclamanta susține că admiterea prezentei acțiuni nu ar putea conduce la o dublă rambursare a taxelor antidumping achitate, în condițiile în care acțiunea menționată tinde la obținerea compensării unui câștig nerealizat, natura sa juridică fiind distinctă de aceea a rambursării sumelor ce au făcut obiectul unei plăți nedatorate. Instanțele naționale nu sunt competente, de altfel, să acorde daune-interese în cazul în care originea prejudiciului se regăsește în conduita instituțiilor comunitare.

42 Cu privire la cele de mai sus, reclamanta subliniază că, dat fiind că autoritățile vamale germane au aplicat regulamentul definitiv valabil fără a fi dispus de vreo marjă de apreciere, prejudiciul invocat a fost cauzat prin conduita ilicită a instituțiilor comunitare. Ca urmare, instanța comunitară este singura competentă să soluționeze acțiunea, fără ca reclamanta să aibă obligația de a îndeplini cerința epuizării căilor de atac naționale (hotărârea Krohn/Comisia, citată anterior, punctul 19). Pe de altă parte, referirea la hotărârea Vreugdenhil/Comisia, citată anterior, evocată de Consiliu, este eronată, întrucât, spre deosebire de situația vizată în hotărârea citată, în speță, regulamentul definitiv nu a fost niciodată declarat nelegal.

În plus, cerința ca reclamanta să epuizeze anterior introducerii acțiunii în despăgubiri căile naționale de atac este contrară bunei administrări a justiției și eficacității procedurii (hotărârea Curții din 24 octombrie 1973, Merkur Aussenhandels/Comisia, 43/72, Rec., p. 1055, punctele 5-7). Într-adevăr, întrucât reclamanta invocase nelegalitatea regulamentului definitiv ca mijloc complementar în cadrul litigiului național privitor la clasificarea importurilor sale, decizia finală națională privitoare la cererea de rambursare prezintă riscul de a nu fi adoptată decât la o dată îndepărtată.

43 În orice caz, reclamanta consideră că, în pofida cerințelor jurisprudenței, căile naționale de atac ce îi stau la dispoziție nu sunt de natură să asigure în mod eficace protejarea intereselor sale, dat fiind că nu ar fi putut lua cunoștință de decizia privind înțelegerea și, prin urmare, de nelegalitatea regulamentului definitiv decât tardiv. Astfel, aceasta nu ar fi putut introduce cererea de rambursare a tuturor taxelor achitate, în temeiul articolului 236 din CVC, invocând nelegalitatea regulamentului definitiv, decât la 22 septembrie 2004, ca urmare a publicării deciziei cu privire la înțelegere la 6 iunie 2003 și a adoptării Regulamentului nr. 1322/2004 la 16 iulie 2004.

44 Ca atare, la momentul punerii în aplicare a regulamentului definitiv, reclamanta nu ar fi avut posibilitatea să conteste validitatea acestuia în fața instanțelor naționale. Mai mult, articolul 236 din CVC prevedea că drepturile de import sau de export se rambursează în măsura în care se stabilește că, în momentul efectuării plății, valoarea acestor drepturi nu era datorată. Or, reclamanta evidențiază faptul că, în cursul acestei perioade, regulamentul definitiv era valabil și că, în consecință, taxele antidumping erau datorate legal. Mai departe, ea susține că, avându-se în vedere termenul de prescripție de trei ani calculat de la data comunicării drepturilor către debitor, prevăzut la articolul 236 din CVC, nu a fost în măsură să ceară rambursarea acestora în temeiul nelegalității regulamentului definitiv pentru perioada ce a precedat cu trei ani introducerea cererii sale la data de 22 septembrie 2004. Prin urmare, aceasta nu ar fi putut să obțină rambursarea drepturilor plătite între luna iunie 2000 și luna septembrie sau octombrie 2001.

Aprecierea Tribunalului

- 45 Consiliul și Comisia susțin, în esență, că prezenta acțiune reprezintă, în realitate, o cerere de rambursare a taxelor antidumping achitate de către reclamantă autorităților vamale naționale în temeiul regulamentului definitiv. Or, Tribunalul nu ar fi competent să soluționeze o astfel de cerere.
- 46 Cu privire la acest aspect, în primul rând, se impune să fie subliniat faptul că, în temeiul articolului 236 alineatul (2) din CVC, „drepturile de import [...] se rambursează sau se remit la depunerea unei cereri către biroul vamal în cauză într-un termen de trei ani de la data la care valoarea acestor drepturi a fost comunicată debitorului”. Mai mult, articolul 243 alineatul (1) primul paragraf prevede că „[o]rice persoană are dreptul de a introduce o acțiune împotriva deciziilor luate de autoritățile vamale cu privire la aplicarea legislației vamale și care o privesc direct și individual”. Cel de al treilea paragraf al aceleiași dispoziții prevede: „[a]cțiunea trebuie introdusă în statul membru în care s-a luat decizia sau s-a solicitat obținerea ei [...]”. În sfârșit, potrivit articolului 245 din CVC, „[d]ispozițiile privind punerea în aplicare a procedurii de introducere a unei acțiuni sunt stabilite de statele membre”.
- 47 Se impune, prin urmare, a se constata că dreptul comunitar secundar aplicabil a prevăzut în mod expres care este calea legală aflată la dispoziția unui debitor al unor drepturi de import care consideră că a fost în mod nelegal obligat la plata acestor drepturi de către autoritățile vamale. Aceasta este exercitată la nivel național, în conformitate cu procedura de introducere a unei acțiuni stabilită în statul membru în cauză, potrivit principiilor exprimate la articolele 243-246 din CVC. În cadrul unei asemenea acțiuni, debitorul amintit poate, între altele, să solicite instanței sesizate cu judecarea cauzei o trimitere pentru aprecierea validității dispoziției comunitare în temeiul căreia a fost adoptată decizia de impunere la plată, conform articolului 234 primul paragraf litera (b) CE.

- 48 De altfel, în cadrul unei acțiuni în despăgubiri introduse ca urmare a unei hotărâri pronunțate asupra unei astfel de trimiteri preliminare pentru aprecierea validității ce i-a fost adresată, Curtea a stabilit că instanțele naționale sunt singurele competente să soluționeze o acțiune în restituirea sumelor nelegal percepute de către un organ național în temeiul unei reglementări comunitare declarate nevalabile (hotărârea Vreugdenhil/Comisia, citată anterior, punctul 12).
- 49 În speță, este adevărat că, în mod formal, reclamanta califică prejudiciul a cărui reparare o solicită ca fiind un câștig nerealizat. Însă Tribunalul s-a pronunțat deja în sensul că o acțiune introdusă de un reclamant care are ca scop repararea unui prejudiciu comercial corespunzând unui câștig nerealizat aflat în raport cu suspendarea drepturilor de export către Comunitate, precum și cu costurile presupuse de recâștigarea poziției în cadrul pieței comunitare, cauzat de o faptă culpabilă a Comisiei ce a avut ca efect instituirea de măsuri provizorii împotriva importului produselor sale, se deosebește de o cerere care tinde la abrogarea taxelor antidumping și a celor compensatorii cu caracter provizoriu instituite împotriva importului produselor sale în Comunitate și la restituirea sumelor eventual depuse, după caz, cu titlu de drepturi provizorii și că, în acest mod, o astfel de acțiune trebuia să fie considerată admisibilă (a se vedea în acest sens hotărârea Fresh Marine/Comisia, citată anterior, punctul 46).
- 50 Totodată, se impune a fi constatat faptul că reclamanta a indicat în mod expres, în cererea sa, că prin acțiunea introdusă urmărește compensarea câștigului nerealizat cauzat de plata nedatorată efectuată sub forma taxelor antidumping achitate. În plus, așa cum au remarcat Consiliul și Comisia, reiese din explicațiile reclamantei, ca și din anexele 12 și 13 la cerere, precum și din anexa 2 la observațiile privitoare la excepțiile de inadmisibilitate, că reclamanta și-a evaluat câștigul nerealizat ca fiind echivalent sumei plătite cu titlu de taxe antidumping în decursul perioadei în discuție, din care a scăzut impozitele asupra sumelor menționate pe care ar fi fost obligată să le achite în cazul în care nu ar fi plătit taxele antidumping.
- 51 Rezultă din cele de mai sus că, făcând abstracție de titulatura pur formală de câștig nerealizat atribuită prejudiciului invocat, trebuie constatat că acest prejudiciu, în forma în care a fost el identificat și calculat de către reclamantă, trebuie în realitate

calificat ca decurgând imediat, în mod necesar și exclusiv, din vărsământul sumei datorate cu titlu de taxe antidumping la plata căreia a fost obligată reclamanta, astfel încât prezenta acțiune reprezintă, în fapt, o cerere de rambursare a echivalentului valorii nete a taxelor achitate, în opinia sa nedatorate. Împrejurarea că prejudiciul a cărui reparare se solicită nu corespunde în mod exact sumei reprezentând drepturile efectiv achitate nu are, în sine, nicio relevanță în speță, în măsura în care aceasta este rezultatul simplei deduceri din suma totală a impozitelor pe care reclamanta pretinde că a fost obligată să le plătească în cazul în care nu ar fi fost obligată la plata taxelor antidumping. Această circumstanță nu poate avea nicio influență asupra naturii prezentei acțiuni.

52 Or, astfel cum reiese din jurisprudența citată la punctul 48 de mai sus, soluționarea unei asemenea cereri de rambursare este de competența exclusivă a instanțelor naționale. Contrar afirmațiilor reclamantei, în speță nu prezintă nicio importanță faptul că regulamentul definitiv nu a fost invalidat de către Curte cu ocazia răspunsului furnizat unei trimeri preliminare pentru aprecierea validității acestuia.

53 În realitate, chiar presupunând că Tribunalul, examinând condițiile de angajare a răspunderii extracontractuale a Comunității, constată că regulamentul definitiv este nelegal, această împrejurare nu poate reprezenta un temei pentru a considera Tribunalul ca fiind competent să soluționeze o cerere de rambursare a sumelor percepute de către autoritățile vamale în temeiul regulamentului.

54 Este necesar, pe de altă parte, să se amintească în această privință că în temeiul articolului 2 alineatul (1) litera (b) din ambele decizii referitoare la sistemul de resurse proprii ale Comunității Europene, aplicabile succesiv la faptele supuse judecării în speță, și anume Decizia 94/728/CE, Euratom a Consiliului din 31 octombrie 1994 (JO L 293, p. 9) și apoi, pentru perioada de după 1 ianuarie 2002, Decizia 2000/597/CE, Euratom a Consiliului din 29 septembrie 2000 (JO L 253, p. 42), veniturile provenite din „drepturile cuprinse în tariful vamal comun și alte drepturi stabilite sau ce urmează a fi stabilite de către instituțiile Comunităților în legătură cu comerțul cu țările terțe” constituie venituri din resurse proprii înscrise în bugetul Comunităților.

- 55 Articolul 8 alineatul (1) din deciziile menționate prevede totodată că resursele proprii ale Comunităților avute în vedere la articolul 2 alineatul (1) literele (a) și (b) sunt percepute de statele membre în conformitate cu prevederile actelor cu putere de lege și ale actelor administrative naționale care urmează a fi adaptate, dacă este cazul, cerințelor impuse de reglementările comunitare.
- 56 Astfel, împrejurarea că în materia perceperii resurselor proprii ale Comunităților, între care se regăsesc și taxele antidumping, competența relativă aparține autorităților naționale este de natură a justifica soluționarea de către instanțele naționale a cauzelor privitoare la restituirea drepturilor de import percepute în numele Comunității, ce trebuie soluționate de către acestea în cadrul procedurii de sesizare a instanțelor stabilite în statul membru interesat în conformitate cu principiile expuse la articolele 243-246 din CVC (a se vedea în acest sens hotărârea Curții din 21 mai 1976, Roquette Frères/Comisia, 26/74, Rec., p. 677, punctul 11).
- 57 În această privință, trebuie subliniat de altfel că, în cadrul procedurii prevăzute la articolul 11 alineatul (8) din Regulamentul (CE) nr. 384/96, ce permite unui importator să ceară rambursarea taxelor percepute atunci când se demonstrează că marja de dumping pe baza căreia au fost achitate taxele a fost eliminată sau redusă la un nivel inferior nivelului taxei în vigoare, chiar dacă solicitarea de rambursare în cauză este înaintată de către importator Comisiei prin intermediul statului membru pe al cărui teritoriu produsele au fost puse în liberă circulație, în cazul în care Comisia decide că solicitarea trebuie admisă, rambursarea astfel autorizată urmează a fi efectuată de către statele membre într-un termen de 90 de zile calculat de la data emiterii deciziei Comisiei, în conformitate cu prevederile ultimului paragraf al acestei dispoziții.
- 58 Pe de altă parte, este necesar să fie evidențiat faptul că, după cum au indicat Consiliul și Comisia, potrivit elementelor furnizate de către reclamantă însăși, aceasta din urmă a introdus, la 18 noiembrie 2003, în temeiul articolului 236 din CVC, o cerere de rambursare a taxelor antidumping percepute asupra importurilor declarate ca supuse regulamentului definitiv, dar pe care le considera în mod eronat

încadrate ca atare. Această solicitare a fost respinsă în parte și face în prezent obiectul unui apel. Mai mult, reclamanta a introdus, în același temei, la 22 septembrie 2004, o cerere de rambursare a tuturor taxelor antidumping pe care le achitase, invocând nelegalitatea regulamentului definitiv.

59 Astfel, nu doar totalitatea taxelor antidumping achitate în final de către reclamantă este susceptibilă să fie redusă, de vreme ce clasificarea anumitor importuri în discuție face în continuare obiectul unui litigiu la nivel național, dar, mai mult, este posibil ca reclamanta să obțină din partea autorităților vamale naționale rambursarea taxelor antidumping achitate, ca urmare a unei trimiteri preliminare pentru aprecierea validității regulamentului definitiv.

60 Într-adevăr, având în vedere faptul că prin prezenta acțiune reclamanta caută să obțină, în realitate, rambursarea taxelor antidumping la plata cărora a fost obligată pentru motivul că acestea ar fi fost stabilite în temeiul unui regulament nelegal, trebuie subliniat faptul că, potrivit jurisprudenței, în cazul în care un particular se consideră lezat prin aplicarea unui act normativ comunitar pe care îl apreciază ca nelegal, acesta are posibilitatea de a contesta validitatea actului în cauză în fața unei instanțe naționale, prin sesizarea acesteia cu o acțiune împotriva autorității naționale, introdusă la momentul aplicării actului contestat. Această instanță poate sau chiar este ținută, în condițiile prevăzute la articolul 234 CE, să adreseze Curții o întrebare referitoare la validitatea actului comunitar în cauză (hotărârea Curții din 12 aprilie 1984, Unifrex/Consiliul și Comisia, 281/82, Rec., p. 1969, punctul 11, hotărârea Nölle/Consiliul și Comisia, citată anterior, punctul 35).

61 Este adevărat că, așa cum se arată în cuprinsul hotărârii din 15 februarie 2001, Nachi Europe (C-239/99, Rec., p. I-1197, punctele 35-37), Curtea a apreciat că principiul general care asigură reclamantului dreptul de a invoca nelegalitatea unui act comunitar ce constituie temeiul deciziei naționale adoptate în ceea ce îl privește, în cadrul unei acțiuni introduse în conformitate cu legislația națională împotriva

respingerii cererii sale, nu se opune în niciun mod împrejurării ca un regulament să devină definitiv pentru un particular, în privința căruia trebuie considerat ca reprezentând o decizie individuală și care poate, fără îndoială, să formuleze o cerere de anulare în temeiul articolului 230 CE, fapt ce îl împiedică să invoce în fața instanței naționale nelegalitatea regulamentului în cauză (a se vedea, în privința unei decizii a Comisiei, hotărârea din 9 martie 1994, TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, Rec., p. I-833, punctele 24 și 25). În opinia Curții, o asemenea concluzie este aplicabilă regulamentelor de instituire a unor taxe antidumping datorită dublei naturi a acestora, ce reiese din faptul că regulamentele de instituire a unor taxe antidumping, deși au, prin natura lor și prin domeniul reglementat, un caracter normativ, sunt de natură a privi direct și individual mai cu seamă întreprinderile producătoare și exportatoare ce pot dovedi că au fost identificate prin actele Comisiei sau Consiliului sau avute în vedere prin cercetările premergătoare (hotărârea Curții din 21 februarie 1984, Allied Corporation și alții/Comisia, 239/82 și 275/82, Rec., p. 1005, punctul 12) sau pe cele importatoare în cazul cărora prețul cu care sunt revândute mărfurile în cauză constituie baza stabilirii prețului de export, în cazul asocierilor între exportator și importator (hotărârea Curții din 11 iulie 1990, Neotype Techmashexport/Comisia și Consiliul, C-305/86 și C-160/87, Rec., p. I-2945, punctul 19).

- 62 Cu toate acestea, se impune a fi constatat faptul că, în speță, nu pare că reclamanta se află în vreunul dintre aceste cazuri. În realitate, pe de o parte, reclamanta nu este în niciun mod individualizată prin Regulamentul nr. 981/97 sau prin regulamentul definitiv ca fiind o întreprindere producătoare și exportatoare, iar în calitate de întreprindere importatoare nu poate face obiectul unei anchete premergătoare. Pe de altă parte, nu reiese din regulamentele amintite că prețul cu care au fost revândute mărfurile de către reclamantă a constituit baza stabilirii prețului de export, chiar presupunând că reclamanta s-ar fi asociat cu un exportator. În orice caz, regulamentul definitiv fiind adoptat la 17 noiembrie 1997, o asemenea individualizare ar fi fost imposibilă din punct de vedere cronologic, ținând seama de data introducerii cererii de către reclamantă, și aceasta dacă se are în vedere afirmația sa privitoare la constituirea firmei în conformitate cu dreptul german, în iunie 2000, sau extrasul din registrul comerțului ținut de Amtsgericht Köln (Tribunalul Departamental Köln, Germania) reprodus în anexa 2 la cerere, în conformitate cu care reclamanta a fost înregistrată pentru prima oară la 11 decembrie 1997.

- 63 Ca urmare, chiar fără a fi necesar să se determine dacă împrejurarea că reclamanta nu a fost îndreptățită să invoce excepția de nelegalitate a regulamentului definitiv justifică legitimarea sa procesuală pentru introducerea prezentei acțiuni, trebuie constatat faptul că regulamentul definitiv nu o privește în mod direct și individual pe reclamantă, astfel încât aceasta nu poate fi considerată ca neavând legitimarea de a invoca excepția de nelegalitate în cadrul unui proces național prin aplicarea jurisprudenței ce decurge din hotărârea *Nachi Europe*, citată anterior.
- 64 Astfel, nu poate fi în niciun caz exclusă ipoteza ca, atâta vreme cât instanța națională sesizată păstrează îndoieli asupra validității regulamentului definitiv pentru motivele invocate de reclamantă, și anume neluarea în considerare de către regulamentul în discuție a incidenței deciziei asupra înțelegerii, aceasta să adreseze Curții o întrebare preliminară pentru aprecierea validității regulamentului și ca, dacă este cazul, Curtea să îl declare nelegal.
- 65 Or, în acest caz, trebuie amintit faptul că o hotărâre prin care Curtea constată nelegalitatea unui text comunitar obligă totalitatea instanțelor din statele membre să considere acest act ca nelegal (hotărârea Curții din 13 mai 1981, *International Chemical Corporation*, 66/80, Rec., p. 1191, punctele 12 și 13) și impune emitentului actului nelegal modificarea sau abrogarea acestuia (hotărârea Curții din 19 octombrie 1977, *Ruckdeschel* și alții, 117/76 și 16/77, Rec., p. 1753). Totodată, le revine în primul rând instanțelor naționale competența de a identifica consecințele declarării nelegalității în cadrul ordinii lor juridice (hotărârea Curții din 30 octombrie 1975, *Rey Soda*, 23/75, Rec., p. 1279, punctul 51), ceea ce ar avea drept consecință faptul că taxele antidumping plătite nu mai sunt datorate legal și ar urma, în principiu, să fie rambursate de către autoritățile vamale.
- 66 În afară de faptul că reiese din cele ce precedă că reclamanta are la dispoziție un mijloc legal de valorificare a drepturilor care îi permite să conteste în mod eficace validitatea regulamentului definitiv în vederea obținerii rambursării taxelor antidumping percepute în temeiul regulamentului care a fost aplicat în privința reclamantei, este necesar să se evidențieze că, în cazul în care Tribunalul ar trebui să admită cererea introdusă de către reclamantă, aceasta ar putea fi despăgubită de două ori pentru identitate de cauză.

- 67 Reiese din cele expuse mai sus că acțiunea în discuție urmează a fi considerată, în esență, ca fiind o cerere de rambursare a taxelor antidumping achitate de către reclamantă autorităților vamale naționale, Tribunalul nefiind competent a se pronunța asupra acesteia.
- 68 Niciunul dintre argumentele prezentate de către reclamantă nu este de natură să repună în discuție această concluzie.
- 69 Mai întâi, este pe deplin adevărat că, așa cum a remarcat reclamanta, Curtea a indicat în hotărârea Merkur Aussenhandels/Comisia, citată anterior (punctele 5 și 6), ca răspuns la argumentul prezentat de Comisie conform căruia era necesară retrimiteră reclamantei în fața autorităților administrative și jurisdicționale naționale în drept să sesizeze Curtea cu o întrebare privitoare la validitatea regulamentului în discuție, că obligarea reclamantei să recurgă la mijloacele de valorificare a drepturilor prevăzute de legislația națională și să aștepte o perioadă îndelungată pronunțarea unei hotărâri definitive în cauză ar fi contrare principiului bunei administrări a justiției, ca și necesității limitării duratei procedurii.
- 70 Cu toate acestea, cauza citată se distinge de acțiunea în discuție prin aceea că privea o cerere de reparare a unui prejudiciu pe care reclamanta pretinde că l-ar fi suferit prin lipsa determinării de către Comisie a sumelor compensatorii pentru exportul de produse pe bază de orz. Or, în acest caz, eventuala declarare a nelegalității regulamentului respectiv, pentru omisiunea culpabilă a determinării sumelor sus-amintite de către Comisie, nu putea avea drept efect acordarea către reclamantă a reparației solicitate prin acțiunea în despăgubiri, în așa fel încât, obținând această declarare a nelegalității, reclamanta urma în orice caz să se adreseze Curții pentru a obține repararea prejudiciului, instituțiile naționale nefiind competente să determine aceste sume.

- 71 În plus, se impune a se constata că, astfel cum a fost indicat mai sus, prin CVC a fost prevăzută în mod expres o procedură specifică la nivel național pentru cazul în care un debitor consideră că a fost obligat la plata unor drepturi de import nedatorate.
- 72 În al doilea rând, reclamanta pretinde că termenul de prescripție de trei ani prevăzut la articolul 236 din CVC are drept consecință nerecunoașterea dreptului său de a-i fi rambursate taxele antidumping aferente perioadei anterioare duratei de trei ani care precedă introducerea acțiunii sale, la 22 septembrie 2004, dată la care aceasta ar fi putut invoca pentru prima dată nelegalitatea regulamentului definitiv. Anterior acestui moment, reclamanta nu ar fi putut lua cunoștință de această nelegalitate. Astfel, căile de atac naționale nu ar fi de natură să garanteze protecția eficace a drepturilor sale, contrar cerințelor jurisprudenței.
- 73 Această argumentație nu poate fi primită. Într-adevăr, pe de o parte, trebuie amintit că articolul 236 alineatul (2) din CVC prevede că drepturile de import se rambursează la depunerea unei cereri către biroul vamal în cauză într-un termen de trei ani de la data la care valoarea acestor drepturi a fost comunicată debitorului. Al doilea paragraf al aceluiași articol prevede că „acest termen se prorogă dacă persoana interesată face dovada că a fost împiedicată să depună cererea în termenul menționat datorită cazului fortuit sau forței majore”. Astfel, articolul 236 din CVC prevede el însuși eventuala prorogare a termenului în cazul menționat. Prin urmare, reclamanta va putea obține prorogarea numai în cadrul descris de CVC, în cazul în care circumstanțele invocate de ea justifică această măsură. Din nou, reclamanta nu ar putea urmări eludarea procedurii specifice de rambursare a drepturilor prevăzute de către CVC pentru simplul motiv că dreptul său la acțiune ar fi fost eventual prescris.
- 74 Pe de altă parte, se impune a fi constatat faptul că decizia privind înțelegerea, adoptată la 8 decembrie 1999, a fost publicată la 6 iunie 2003, astfel încât, cel mai târziu începând de la această dată, reclamanta va fi considerată ca având cunoștință de faptul generator al prejudiciului, presupunând că pretinsa nelegalitate a regulamentului definitiv constituie un asemenea fapt.

75 Or, în pofida faptului că reclamanta susține că a fost obligată la plata unor drepturi în temeiul regulamentului definitiv încă din cursul lunii iunie 2000, probele propuse în acest sens nu permit verificarea veridicității acestei afirmații. În fapt, din anexa 3 la observațiile reclamantei cu privire la excepția de inadmisibilitate, pe care reclamanta a depus-o pentru dovedirea plăților efectuate, reiese că reclamanta a primit din partea societății de transport și expediție Wesotra (a cărei implicare nu este în niciun fel explicată de către reclamantă) solicitări lunare de plată a drepturilor de import către Hauptzollamt Frankfurt an der Oder (biroul vamal principal din Frankfurt an der Oder, Germania). În vreme ce extrasele bancare ce însoțeau aceste cereri par să indice că reclamanta s-a conformat cererilor de plată către biroul vamal principal, rămâne imposibil de determinat, pe baza acestor documente, în ce mod a achitat reclamanta drepturile de import în discuție și, mai cu seamă, dacă aceasta s-a realizat prin aplicarea regulamentului definitiv. În orice caz, prima dintre solicitările de plată, aferentă lunii iunie 2000, este datată 6 iulie 2000. Reiese că, la momentul publicării deciziei privind înțelegerea, termenul de prescripție de trei ani calculat de la data comunicării drepturilor către debitor, prevăzut la articolul 236 alineatul (2) din CVC, nu expirase, iar reclamanta dispunea de un termen rezonabil de o lună, calculat de la data publicării deciziei privitoare la înțelegere, pentru a introduce o cerere de rambursare invocând nelegalitatea regulamentului definitiv, fără ca dreptul la acțiune pentru recuperarea oricăruia dintre drepturile achitate să se fi prescris.

76 În al treilea rând, reclamanta pretinde că finele de neprimire întemeiat pe schimbarea destinației procedurii nu este aplicabil în cazul în care actul ce stă la originea prejudiciului nu este susceptibil de a fi atacat în temeiul articolului 230 CE.

77 Cu privire la acest aspect, este suficient să se sublinieze că, așa cum observă Consiliul, acțiunea în speță trebuie considerată inadmisibilă, întrucât reprezintă o cerere de rambursare a taxelor antidumping achitate de către reclamantă, ce nu este cuprinsă în aria de competență a Tribunalului, iar nu pentru motivul că implică schimbarea destinației procedurii prevăzute la articolul 230 CE.

- 78 În al patrulea rând, reclamanta pretinde că, dat fiind faptul că prejudiciul a fost cauzat, în opinia sa, de fapta ilicită a instituțiilor comunitare, instanța comunitară are competență exclusivă pentru soluționarea prezentei acțiuni, fără a fi necesar ca reclamanta să îndeplinească cerința epuizării căilor de atac naționale.
- 79 Este adevărat că, potrivit unei jurisprudențe constante, dispozițiile coroborate ale articolelor 235 CE și 288 CE conferă competență exclusivă instanței comunitare pentru a se pronunța asupra acțiunilor în repararea unui prejudiciu imputabil Comunităților (hotărârea Vreugdenhil/Comisia, citată anterior, punctul 14, și hotărârea Tribunalului din 13 decembrie 1995, *Exporteurs in Levende Varkens și alții/Comisia*, T-481/93 și T-484/93, Rec., p. II-2941, punctul 72). Acest principiu guvernează repartizarea competențelor între instanța națională și instanța comunitară în materia reparării prejudiciilor cauzate particularilor prin acțiunea autorităților naționale și comunitare. Acesta nu poate însă să exonereze instanța comunitară de obligația de a verifica natura reală a acțiunii cu care a fost sesizată numai pentru motivul că presupusa faptă culpabilă ar aparține instituțiilor comunitare. Or, în speță, după cum reiese din cele expuse mai sus, acțiunea reclamantei tinde la obținerea rambursării taxelor antidumping achitate autorităților naționale vamale, mai puțin impozitele aferente. Chiar dacă este adevărat că fapta culpabilă invocată de către reclamantă este imputabilă Comunității, nu este mai puțin adevărat că, potrivit jurisprudenței citate la punctele 48 și 60 de mai sus, o asemenea solicitare este de competența instanțelor naționale, cărora le revine dreptul, și uneori chiar obligația, de a adresa Curții întrebări preliminare în vederea obținerii unei decizii privitoare la validitatea regulamentului definitiv, în condițiile prevăzute la articolul 234 al treilea paragraf CE.
- 80 Ca urmare, argumentul invocat de reclamantă trebuie respins.
- 81 În al cincilea rând, reclamanta pretinde că prin hotărârea Ireks-Arkady/Consiliul și Comisia, citată anterior, și prin hotărârea din 4 octombrie 1979, *Dumortier Frères și alții/Consiliul* (64/76 și 113/76, 167/78 și 239/78, 27/79, 28/79 și 45/79, Rec., p. 3091), Curtea a validat metoda evaluării pierderii suferite prin echivalarea acesteia cu drepturile ce au făcut obiectul unei plăți nedatorate.

82 Acest argument este lipsit de relevanță în speță. Trebuie menționat sub acest aspect că, prin hotărârile evocate de către reclamantă (Ireks-Arkady/Consiliul și Comisia, citată anterior, punctul 13, și Dumortier Frères și alții/Consiliul, citată anterior, punctul 14), Curtea a considerat într-adevăr că, dacă a fost respectată egalitatea de tratament între producătorii de amidon de porumb și producătorii de quellmehl și de tărâțe, sumele ce ar fi trebuit restituite către aceștia din urmă trebuiau să constituie baza de calcul pentru evaluarea prejudiciului suferit.

83 Într-adevăr, în cadrul acestor hotărâri (punctul 6), o eventuală declarație de către Curte a nelegalității regulamentului în discuție, prin care se suprimau restituirile în cazul producțiilor de quellmehl și tărâțe, din cauza unei încălcări a principiului egalității de tratament, atâta vreme cât restituirile fuseseră menținute în cazul amidonului expandat, nu putea avea ca efect, în sine, repararea prejudiciului invocat de către reclamantă, și anume neacordarea restituirilor, ținându-se cont de faptul că autoritățile naționale nu erau competente să acorde asemenea restituiri.

84 Dimpotrivă, în speță, pronunțarea de către Curte, sesizată de instanța națională competentă pe calea întrebărilor preliminare, a unei eventuale hotărâri de declarație a nevalidității regulamentului definitiv ar da naștere în mod nemijlocit obligației autorităților vamale germane de a restitui sumele ce au făcut obiectul unei plăți nedatorate efectuate de către reclamantă în temeiul regulamentului menționat, în așa fel încât prejudiciul pretins de aceasta ar fi pe deplin reparat, după cum s-a expus anterior.

85 În plus, trebuie indicat faptul că în hotărârile Ireks-Arkady/Consiliul și Comisia, citată anterior (punctul 14), și Dumortier Frères și alții/Consiliul, citată anterior (punctul 15), Curtea a afirmat numai faptul că sumele ce urmau să fie acordate producătorilor respectivi cu titlu de rambursări pentru a garanta respectarea principiului egalității trebuiau să constituie baza de calcul pentru evaluarea prejudiciului suferit, adăugând totodată că era necesar să se admită că, în cazul în

care suprimarea rambursărilor își producea sau avea vocația să își producă efectele asupra prețurilor, prejudiciul nu ar fi putut fi determinat în funcție de rambursările neacordate. În opinia Curții, majorarea prețurilor înlocuia, în acest caz, acordarea rambursărilor, în așa fel încât producătorul să nu fie afectat.

86 În sfârșit, în al șaselea rând, argumentul reclamantei potrivit căruia cerințele impuse de o bună administrare a justiției și de necesitatea limitării duratei procedurii impun considerarea cererii sale ca fiind admisibilă în principiu nu poate justifica prejudicierea coerenței sistemului procedural instituit prin tratat și CVC. Mai mult, este îndoielnic că, în ipoteza în care, precum în speță, reclamantul caută numai să obțină rambursarea taxelor antidumping ce au făcut, în opinia sa, obiectul unei plăți nedatorate din partea sa, acțiunea în răspundere extracontractuală reprezintă cel mai eficace și favorabil mijloc, date fiind în special cerințele referitoare la natura suficient de gravă a faptei culpabile a instituțiilor comunitare, pentru a putea constitui temeiul dobândirii de către particulari a unui drept la repararea prejudiciului, atâta vreme cât acțiunea acestora implică decizii de politică economică și, așa cum rezultă din cele de mai sus, simpla declarare a nelegalității unui regulament este suficientă, în principiu, pentru a înlătura baza legală a taxelor antidumping și, ca urmare, pentru a justifica necesitatea rambursării lor de către autoritățile vamale naționale.

87 Cu titlu suplimentar, în ceea ce privește argumentul reclamantei potrivit căruia cererea sa avea ca scop acoperirea câștigului nerealizat, iar excepțiile de inadmisibilitate invocate de către Consiliu și Comisie nu contestau, în fapt, decât metoda de calcul al acestuia propusă, ceea ce reprezintă o chestiune de fond, este necesar a fi amintit că, potrivit articolului 19 din Statutul Curții de Justiție, aplicabil cauzelor supuse judecării Tribunalului în temeiul articolului 46 primul paragraf din același statut, precum și în temeiul articolului 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, cererea trebuie să indice obiectul litigiului și să cuprindă o expunere sumară a mijloacelor invocate. Pentru a îndeplini aceste cerințe, o cerere de reparare a prejudiciului pretins a fi fost cauzat de o instituție comunitară trebuie să cuprindă elementele care să permită identificarea conduitei de care este acuzată instituția, motivele pentru care reclamantul consideră că există un raport de cauzalitate între această conduită și prejudiciul pe care pretinde că l-a suferit, precum și caracterul și întinderea prejudiciului. În schimb, o

cerere pentru obținerea unor despăgubiri nedeterminate nu conține elementele de individualizare necesare și urmează astfel să fie considerată inadmisibilă (hotărârea Curții 2 decembrie 1971, Zuckerfabrik Schöppenstedt/Consiliul, 5/71, Rec., p. 975, punctul 9; hotărârea Tribunalului din 10 iulie 1990, Automec/Comisia, T-64/89, Rec., p. II-367, punctul 73, și hotărârea din 8 iunie 2000, Camar și Tico/Comisia și Consiliul, T-79/96, T-260/97 și T-117/98, Rec., p. II-2193, punctul 181).

- 88 Or, în speță, chiar presupunând că metoda de calcul propusă de către reclamantă nu poate justifica recalificarea de către instanță a cererii de acoperire a unui pretins câștig nerealizat ca fiind o cerere de rambursare a taxelor antidumping, se impune a se constata că reclamanta nu a arătat în ce mod ar putea această metodă să indice amploarea câștigului nerealizat sau natura acestuia. În cel mai bun caz, metoda invocată ar putea să arate, în cazul de față, că reclamanta urma să achiziționeze un laminor românesc, Artrom SA, ca investiție tehnică și organizațională care să îi permită, atâta vreme cât proceda la dezvoltarea constantă a gamei de tuburi și țevi oferite clienților, să afirme că rentabilitatea sa ar fi putut fi cu atât mai sporită cu cât câștigul nerealizat ar fi putut utilizat și investit pentru a face față nevoilor menționate. Dat fiind nu numai că reclamanta nu oferă niciun indiciu cu privire la măsura în care evaluarea propusă reflectă câștigul nerealizat ce rezultă din imposibilitatea de a investi în societatea Artrom, dar nici nu dovedește veridicitatea acestei imposibilități, este necesar să se constate că, la punctul 28 din cererea introductivă, reclamanta precizează ea însăși că a realizat achiziția Artrom. De altfel, pare a reieși din argumentația ulterioară a reclamantei că aceasta nu consideră necesar să precizeze în ce constă câștigul nerealizat evaluat la 1 633 344,33 euro, ci mai degrabă să dovedească faptul că acesta ar fi putut în realitate să fie superior cifrei indicate, fără a furniza o estimare a acestui câștig nerealizat suplimentar.

- 89 Ca urmare, chiar dacă ar exista motive pentru a considera că solicitarea principală nu presupune o cerere de rambursare a taxelor antidumping, este necesar să se conchidă că aceasta nu îndeplinește cerințele de formă prevăzute de articolul 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură.

- 90 Reiese din tot ceea ce precedă că solicitarea principală urmează a fi respinsă ca inadmisibilă, fără a fi necesar ca Tribunalul să se pronunțe cu privire la finele de neprimire invocat de către Comisie, fundamentat pe nerespectarea cerințelor de formă prevăzute la articolul 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură, potrivit căruia cererea nu face dovada existenței unui prejudiciu.

Cu privire la cererea subsidiară

Argumentele părților

- 91 În cadrul concluziilor prezentate în cererea sa, reclamanta solicită „în subsidiar, acordarea de către instanță, cu titlu de reparații pentru câștigul nerealizat aferent perioadei cuprinse între iunie 2000 și decembrie 2002, a unei sume într-un quantum ce se va stabili de comun acord între părți sau, în absența unui acord al părților, prin intermediul unei hotărâri definitive a Tribunalului”.
- 92 Consiliul și Comisia consideră că trebuie de asemenea respinsă ca inadmisibilă cererea de pronunțare de către Tribunal a unei hotărâri interlocutorii în constatarea răspunderii Comunității.
- 93 Consiliul susține că din cererea introductivă reiese faptul că această din urmă solicitare este introdusă fie pentru a acoperi situațiile în care prejudiciul invocat în cererea principală, și anume câștigul nerealizat suferit prin achitarea taxelor antidumping, nu ar mai putea fi cuantificat, fie pentru a conduce la repararea unui prejudiciu suplimentar rezultat din imposibilitatea în care s-ar fi aflat reclamanta de a investi și de a-și spori astfel rentabilitatea.

- 94 În ceea ce privește prima ipoteză invocată, Consiliul apreciază că cererea este inadmisibilă pentru aceleași motive ca și cererea principală. În ceea ce privește cea de a doua ipoteză, se susține că cererea nu îndeplinește cerințele expuse la articolul 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură. Reclamanta s-ar limita să indice faptul că se poate invoca argumentul conform căruia rentabilitatea sa ar fi putut fi cu atât mai sporită cu cât câștigul nerealizat ar fi fost utilizat și investit pentru a face față nevoilor societății Artrom, pe care se pregătea să o achiziționeze, fără a propune nicio probă în sprijinul acestei afirmații.
- 95 În opinia Consiliului, cererea în discuție nu se înscrie, prin urmare, în același cadru precum cel care a determinat pronunțarea hotărârii Tribunalului din 30 septembrie 1998, Coldiretti și alții/Consiliul și Comisia (T-149/96, Rec., p. II-3841, punctele 49 și 50), în care Tribunalul aprecia că „estimările detaliate ale pierderilor pretinse” îndreptăteau cererea să fie considerată suficient de precisă.
- 96 Astfel, în cadrul acțiunii în despăgubiri, instanța comunitară nu urmează să dispună prin intermediul unei hotărâri interlocutorii decât atunci când ansamblul condițiilor de fond prevăzute la articolul 288 al doilea paragraf CE sunt îndeplinite, iar anumite dificultăți de ordin practic fac imposibilă evaluarea exactă a prejudiciului. Existența prejudiciului trebuie să aibă, cu toate acestea, caracter cert, fiind totodată necesar ca cererea să cuprindă elementele ce permit identificarea caracterului și a naturii acestuia, așa cum o confirmă și hotărârea Coldiretti și alții/Consiliul și Comisia, citată anterior, ca și hotărârea Curții din 14 mai 1975, CNTA/Comisia (74/74, Rec., p. 533, punctele 42 și 45-47), citate de către reclamantă.
- 97 Comisia susține faptul că, prin natura sa, o cerere subsidiară este mai puțin importantă decât o cerere principală, astfel încât cererea subsidiară în discuție nu poate aduce nimic în plus față de cele indicate în cererea principală și urmează a fi considerată inadmisibilă.

- 98 În orice caz, cererea subsidiară este subordonată cererii principale, în așa fel încât inadmisibilitatea celei din urmă are drept consecință inadmisibilitatea primeia. Cu privire la acestea, Tribunalul nu poate considera cererea subsidiară ca fiind o cerere suplimentară fără a dispune *ultra petita*.
- 99 În cazul în care Tribunalul decide totuși să recalifice cererea, Comisia consideră că aceasta este inadmisibilă pentru încălcarea cerințelor prevăzute la articolul 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură. Solicitarea s-ar rezuma, în această privință, la enumerarea unei serii de circumstanțe imposibil de analizat în cadrul unei argumentații clare, precise și specifice. Comisia reiterează în final argumentul său potrivit căruia reclamanta nu a făcut dovada faptului că prejudiciul rezultă din aplicarea corectă a regulamentului definitiv de către autoritățile vamale naționale, și nu din greșita sa aplicare. Ca urmare, reclamanta nu furnizează nici prin cererea sa subsidiară dovada faptului că prejudiciul suferit era cauzat prin culpa exclusivă a instituțiilor comunitare. Dată fiind motivarea insuficientă a cererii reclamantei, aceasta urmează a fi considerată inadmisibilă.
- 100 Reclamanta susține că solicitarea sa, așa cum rezultă din cererea introductivă, trebuie interpretată ca fiind subsidiară. Această cerere a fost formulată doar pentru a acoperi cazul în care Tribunalul nu dispune acordarea sumei solicitate, fie în temeiul neprimirii metodei de calcul al cuantumului câștigului nerealizat, fie în temeiul dificultăților specifice întâmpinate de Tribunal la determinarea acestui quantum.
- 101 În plus, susținerea Comisiei conform căreia o cerere subsidiară este, prin natura sa, mai puțin importantă decât o cerere principală este lipsită de temeii. În realitate, în speță, unica distincție între cele două cereri formulate de către reclamantă o reprezintă faptul că în cadrul uneia se indică un quantum precis, iar prin cealaltă se solicită Tribunalului să evalueze acest quantum prin intermediul unei hotărâri interlocutorii. Astfel, reclamanta precizează că nu invocă prin cererea subsidiară un alt prejudiciu decât câștigul nerealizat.

102 În sfârșit, reclamanta susține că toate cerințele pentru ca Tribunalul să se poată pronunța pe calea unei hotărâri interlocutorii sunt îndeplinite în speță. Pe de o parte, ea ar fi indicat cu claritate motivul pentru care instituțiile comunitare sunt responsabile în temeiul prevederilor articolului 288 al doilea paragraf CE. Pe de altă parte, ar fi dovedit înregistrarea unui prejudiciu precis și ar fi oferit informații detaliate referitoare la criteriile utilizate pentru obținerea unei evaluări a cuantumului acestuia. În sfârșit, aceasta ar fi explicat motivul pentru care acest cuantum este dificil de determinat. Tribunalul ar putea, prin urmare, să se pronunțe asupra cererii principale, păstrând evaluarea prejudiciului pentru o fază ulterioară a judecării. Reclamanta solicită acestuia, ca urmare, adoptarea unei decizii în cadrul unei faze prealabile, în timp ce evaluarea prejudiciului și examinarea raportului de cauzalitate între conduita de care este acuzată Comunitatea și prejudiciul în discuție să fie efectuate în cadrul unei faze ulterioare, după cum s-a stabilit deja în cadrul hotărârii Krohn/Comisia, citată anterior, precum și în hotărârea Curții din 13 februarie 1979, Granaria (101/78, Rec., p. 623).

Aprecierea Tribunalului

103 Cu titlu preliminar, trebuie evidențiat faptul că reclamanta indică, la finalul punctului 149 al cererii, că, în cazul în care ar fi păstrat suma reprezentând echivalentul drepturilor achitate, „este posibil ca rentabilitatea [sa] [...] să fi fost sporită prin utilizarea și investirea câștigului nerealizat” în societatea comercială Artrom. Ca atare, se impune a se constata faptul că prejudiciul rezultat din imposibilitatea invocată de a investi în compania amintită este evaluat de către reclamanta însăși ca fiind distinct de câștigul nerealizat calculat anterior, în pofida celor pe care pare să le susțină în cadrul observațiilor referitoare la excepția de inadmisibilitate.

104 Reclamanta adaugă în cererea sa că, „dată fiind rentabilitatea activității [sale] [...] din primii ani de funcționare, urmând desfășurarea firească a evenimentelor, ar fi continuat să realizeze mai multe beneficii” și că „prejudiciul suferit efectiv de către [aceasta] ar fi putut să depășească suma de 1 633 344,33 euro, în condițiile în care un grad sporit de rentabilitate a firmei nu poate fi exclus”.

105 În sfârșit, după efectuarea unei analize a jurisprudenței, reclamanta încheie cererea sa de pronunțare a unei hotărâri interlocutorii arătând că „[î]n măsura în care au fost aduse dovezi suficiente ale înregistrării unui prejudiciu cert și în cazul în care [aceasta] întâmpină dificultăți în stabilirea unui quantum definitiv al câștigului nerealizat, solicită Tribunalului să ordone Comunității Europene să procedeze la repararea prejudiciului suferit, prin acordarea sumei de 1 633 344,33 euro cu titlu de câștig nerealizat, sau, în subsidiar, să autorizeze părțile să convină asupra despăgubirilor prin acord amiabil, după ce Tribunalul se va [fi] pronunțat, pe calea unei hotărâri interlocutorii, asupra chestiunii despăgubirilor”.

106 Reiese astfel faptul că, în cererea sa, reclamanta motivează dificultățile întâmpinate în definirea cu exactitate a daunei doar prin referire la faptul că aceasta poate să fie superioară câștigului nerealizat calculat inițial în funcție de taxele antidumping achitate, în special având în vedere investițiile pe care ar fi putut să le realizeze și rentabilitatea sporită ce ar fi putut rezulta. Contrar celor afirmate de reclamantă în observațiile privitoare la excepțiile de inadmisibilitate invocate de Consiliu și de Comisie, reclamanta nu a susținut în niciun mod în cadrul cererii că dificultatea de evaluare a prejudiciului ar avea în vedere suma de 1 633 344,33 euro solicitată cu titlu de câștig nerealizat în cadrul cererii principale sau metoda utilizată pentru determinarea acestei sume.

107 Acest argument, invocat în faza observațiilor privitoare la excepțiile de inadmisibilitate, nu poate fi primit, atâta vreme cât realizează recalificarea tardivă a cererii, denaturând chiar conținutul acesteia.

108 Cât privește admisibilitatea cererii subsidiare în sine, este necesar a fi amintit faptul că, în vederea garantării principiului securității juridice, precum și a bunei

administrării a justiției, pentru ca o acțiune să fie admisibilă, se impune ca elementele esențiale de fapt și de drept pe care se întemeiază aceasta să reiasă, cel puțin în mod sumar, dar coerent și inteligibil, chiar din textul cererii introductive (hotărârea Curții din 13 decembrie 1990, Comisia/Grecia, C-347/88, Rec., p. I-4747, punctul 28, și hotărârea din 31 martie 1992, Comisia/Danemarca, C-52/90, Rec., p. I-2187, punctul 17 și următoarele, ordonanța Tribunalului din 29 noiembrie 1993, Koelman/Comisia, T56-/92, Rec., p. II-1267, punctul 21, hotărârea Tribunalului din 18 septembrie 1996, Asia Motor France și alții/Comisia, T-387/94, Rec., p. II-961, punctul 106, ordonanța Tribunalului din 21 noiembrie 1996, Syndicat des producteurs de viande bovine și alții/Comisia, T-53/96, Rec., p. II-1579, punctul 21, și hotărârea Tribunalului din 29 ianuarie 1998, Dubois et Fils/Consiliul și Comisia, T-113/96, Rec., p. II-125, punctul 29).

- 109 În vederea îndeplinirii acestor cerințe, o cerere privind repararea prejudiciilor cauzate de o instituție comunitară trebuie să conțină elementele care să permită identificarea în special a prejudiciului pe care reclamantul pretinde că l-a suferit și, mai precis, a caracterului și a întinderii acestuia (hotărârea Exporteurs in Levende Varkens și alții/Comisia, citată anterior, punctul 75; a se vedea în acest sens ordonanța Koelman/Comisia, citată anterior, punctele 22-24).
- 110 Tribunalul a admis numai cu titlu de excepție că, în împrejurări particulare (hotărârea Automec/Comisia, citată anterior, punctele 75-77), nu este absolut necesar să fie precizate în cadrul cererii introductive întinderea exactă a prejudiciului și cuantumul despăgubirilor solicitate. Cu privire la acest aspect, Tribunalul a apreciat deopotrivă că reclamantul trebuie să stabilească sau cel puțin să invoce în cererea sa existența unor asemenea împrejurări (ordonanța Tribunalului din 14 mai 1998, Goldstein/Comisia, T-262/97, Rec., p. II-2175, punctul 25).
- 111 Ca urmare, împrejurarea că atât Curtea, cât și Tribunalul au avut deja ocazia să se pronunțe, pe calea unei hotărâri interlocutorii, asupra principiului angajării

răspunderii Comunității, rezervând determinarea exactă a despăgubirilor în cadrul unei hotărâri ulterioare, nu poate să scutească un reclamant de îndeplinirea obligației de a respecta cerințele minimale de formă prevăzute la articolul 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură. Rezultă totodată faptul că un reclamant ce solicită Tribunalului să pronunțe o asemenea hotărâre va fi ținut nu numai să furnizeze elementele necesare pentru a identifica conduita reproșată Comunității, caracterul și natura prejudiciului și raportul de cauzalitate dintre conduită și prejudiciu, ci și, în plus, să indice motivele care justifică acordarea unei derogări de la cerința conform căreia cererea introductivă trebuie să cuprindă o evaluare cantitativă a prejudiciului invocat.

- 112 Tribunalul a admis astfel, prin hotărârea invocată de reclamantă, Coldiretti și alții/ Consiliul și Comisia, citată anterior, că, și în absența cuantificării definitive a prejudiciilor suferite de către fiecare crescător, acțiunea urma a fi considerată admisibilă în principiu, după constatarea faptului că cererea evoca, la paginile 18 și 19, diferitele categorii de prejudicii suferite de către crescătorii de vite de carne, și anume, în primul rând, *damnum emergens* cauzat prin vânzarea de animale vii la un preț inferior valorii lor, preț care, în opinia acestor crescători, nu depășea 40 % din acela așteptat de crescători, în al doilea rând, *damnum emergens* cauzat de costurile de întreținere a animalelor nevândute la sfârșitul ciclului de îngrășare, în al treilea rând, *lucrum cessans* aferent vânzării de animale nerealizate în anul în curs și, în al patrulea rând, *lucrum cessans* provenit din scăderea constantă a consumului de carne bovină în anii ce au urmat. Mai mult, Tribunalul a evidențiat că anexele la cerere conțineau estimări detaliate ale pretinselor pierderi în rândul șeptelului italian, iar criteriile și parametrii urmați în estimări erau precizați în cerere. În sfârșit, Tribunalul a remarcat că, deși nu efectuaseră estimări, reclamantii evidențiaseră enormele dificultăți întâmpinate în evaluarea și cuantificarea corectă a prejudiciului suferit de fiecare dintre crescători, indicând că tocmai aceasta era rațiunea pentru care solicitaseră elaborarea acestei constatări complexe de către un grup de experți. Tribunalul a concluzionat că, în aceste condiții, devenea necesară admiterea faptului că cererea, cu completările prezentate în anexe, era suficient de precisă în privința naturii și a caracterului prejudiciului invocat și că nici părții și nici Tribunalul nu fuseseră împiedicați să ia cunoștință de amploarea aproximativă a prejudiciului invocat.

113 Or, în speță, este necesar să se constate că cererea nu îndeplinește aceste cerințe.

114 Într-adevăr, în cazul în care, acordând o interpretare restrictivă cuprinsului cererii, se consideră că solicitarea subsidiară urmărește pronunțarea unei hotărâri interlocutorii în temeiul faptului că prejudiciul ar putea să se dovedească a fi superior câștigului nerealizat cauzat de pierderea beneficiilor invocate în cererea principală, cu atât mai mult se cuvine a respinge cererea subsidiară ca inadmisibilă în privința părții prejudiciului ce are în vedere acest câștig nerealizat, pentru aceleași motive ca și în cazul cererii principale. În privința părții prejudiciului reprezentând câștigul nerealizat pe care reclamanta pretinde a-l fi suferit în plus față de cel solicitat cu titlu principal (denumit în continuare „câștigul nerealizat suplimentar”), se impune a se constata că reclamanta se mulțumește să afirme că nu este exclus ca rentabilitatea sa să fi fost sporită în cazul în care nu ar fi fost obligată la plata taxelor antidumping. În sprijinul acestei afirmații, reclamanta indică doar faptul că, la data faptelor supuse judecății, se afla în curs de achiziționare a laminorului românesc, fapt ce urma să constituie o investiție deopotrivă tehnică și organizațională. Ar fi totodată necesar să fie luat în calcul faptul că reclamanta dezvoltă constant gama de tuburi și țevi oferite clientelei sale, mai cu seamă după inițierea desfacerii pentru compania TMK. Astfel, reclamanta concluzionează că, în condițiile în care „câștigul nerealizat ar fi fost folosit și reinvestit pentru acoperirea nevoilor sus-menționate [...], se poate afirma că rentabilitatea [sa] ar fi putut fi mai ridicată”.

115 În afară de faptul că reclamanta nu prezintă nicio estimare cantitativă a acestui câștig nerealizat suplimentar, indicațiile sus-menționate, și acestea prea puțin clare, nu reprezintă decât afirmații vagi, lipsite de orice argument sau element de probă, pe care reclamanta însăși le prezintă ca simple elemente circumstanțiale. Acestea nu permit Tribunalului și părților să identifice în mod cert și cu precizia necesară caracterul și natura prejudiciului invocat, nici să verifice realitatea și să aprecieze valoarea acestuia, chiar aproximativă, nici să determine metoda pe care reclamanta pretinde că a folosit-o pentru determinarea sa. Din acest punct de vedere, unica indicație, prezentată la punctul 151 al cererii, conform căreia „pierderea va fi

calculată ca diferența dintre veniturile pe care reclamanta ar fi putut să le realizeze în lipsa încălcării legii și totalitatea veniturilor efectiv realizate, inclusiv cele provenite din activități de înlocuire”, nu este suficientă, dat fiind că reclamanta nu prezintă niciun element concret care să permită aplicarea acestei propuneri la cazul în speță.

- 116 Mai mult, se impune a fi constatat faptul că reclamanta nu expune în mod suficient motivele ce ar putea justifica neefectuarea unei evaluări, chiar aproximative, a câștigului nerealizat suplimentar. În cel mai bun caz, aceasta indică faptul că „nu este ușor să fie determinată cu precizie destinația ce putea fi acordată sumelor corespunzând valorii drepturilor achitate în cazul în care acestea nu ar fi fost plătite” și că este „dificil de realizat evaluarea anumitor elemente constitutive ale prejudiciului”. Acest tip de afirmații, lipsite de orice explicație, în mod evident nu pot fi considerate ca motivare suficientă a deplinei lipse a evaluării prejudiciului suplimentar.
- 117 În mod similar, chiar în cazul în care ar putea fi admisă teza reclamantei, expusă în observațiile privitoare la excepția de inadmisibilitate, conform căreia cererea sa subsidiară nu vizează repararea unui câștig nerealizat suplimentar, aceasta fiind formulată numai pentru a acoperi situația în care Tribunalul nu ar dispune acordarea sumei specifice solicitate, fie pentru că valoarea ori metoda de calcul al câștigului nerealizat sunt contestate, fie din cauza dificultăților specifice pe care Tribunalul le-ar putea întâmpina la momentul determinării quantumului exact al prejudiciului, cererea în discuție nu ar putea fi considerată admisibilă.
- 118 În fapt, în condițiile în care reclamanta înțelege să susțină în acest fel faptul că aplicarea metodei expuse în cererea principală ar putea, în realitate, după îndreptarea anumitor erori, să conducă la despăgubiri într-un quantum mai ridicat decât cel evaluat inițial, întrucât suma drepturilor achitate ar fi, în final, superioară

cele menționate în cerere, astfel cum susține aceasta în observațiile privitoare la excepția de inadmisibilitate, cererea subsidiară ar urma să reprezinte, ca și cererea principală, o cerere prin care se modifică destinația acțiunii în rambursarea drepturilor. În cazul în care reclamanta are ea însăși în vedere faptul că metoda de calcul al câștigului nerealizat nu este pertinentă și solicită Tribunalului identificarea unei alte metode care să conducă la evaluarea câștigului nerealizat, cererea în despăgubiri nu ar putea fi, ca urmare, recalificată ca reprezentând o cerere de rambursare a drepturilor, dat fiind că această recalificare a cererii principale se bazează tocmai pe analiza metodei de calcul invocate. Cu toate acestea, în ultima ipoteză, se cuvine a fi subliniat faptul că nu poate fi admisă îndreptarea de către Tribunal a lacunelor cererii numai în temeiul motivului că reclamanta a formulat o cerere expresă în acest sens.

119 Pe de altă parte, chiar în cazul în care Tribunalul nu ar ține seama de metoda de calcul al câștigului nerealizat propusă de reclamantă, și anume aceea prin care prejudiciul ar fi echivalent cu câștigurile pur contabile pe care le-ar fi realizat prin neplata taxelor antidumping, se impune a fi constatat faptul că natura prejudiciului invocat de reclamantă nu putea fi determinată cu exactitatea cerută. Făcând abstracție de elementele lipsite de substanță referitoare la investițiile pe care reclamanta pretinde că ar fi putut să le realizeze dacă nu era obligată la plata taxelor antidumping, cu privire la care s-a constatat mai sus că nu sunt de natură să îndeplinească cerințele minimale impuse de articolul 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură și care par, între altele, că nu fac decât să se raporteze la un prejudiciu distinct, în plus față de ceea ce s-a cerut prin solicitarea principală, reclamanta se limitează să califice prejudiciul ca fiind un câștig nerealizat fără să explice în ce constă acesta. Or, nu este de competența Tribunalului să se pronunțe în mod teoretic și în abstract asupra metodei de calcul adecvate prin care să fie determinat câștigul nerealizat de către o întreprindere aflată într-o situație de tipul celei în care se găsește reclamanta. Îi revine acesteia din urmă obligația de a preciza în mod suficient diferitele componente ale unui asemenea câștig nerealizat.

120 Concluzia de mai sus nu ar putea fi repusă în cauză nici de împrejurarea că instanța comunitară a declarat admisibile, în anumite cazuri, acțiunile în despăgubiri în cadrul cărora cuantumul exact al prejudiciului nu fusese precizat, dispunând cu privire la răspunderea Comunității prin intermediul unei hotărâri interlocutorii și

lăsând evaluarea prejudiciului la aprecierea părților, de comun acord sau, în lipsa acestuia, urmând să se pronunțe printr-o hotărâre ulterioară (a se vedea în acest sens hotărârea Curții Ireks-Arkady/Consiliul și Comisia, citată anterior, punctul 18, hotărârea Dumortier Frères și alții/Consiliul, citată anterior, punctul 23, hotărârea din 13 noiembrie 1984, Birra Wührer și alții/Consiliul și Comisia, 256/80, 257/80, 265/80, 267/80, 5/81 și 51/81 și 282/82, Rec., p. 3693, punctul 35, și hotărârea din 26 iunie 1990, Sofrimport/Comisia, C-152/88, Rec., p. I-2477, punctul 30).

121 Într-adevăr, se impune a fi evidențiat faptul că, în cauzele de mai sus, prejudiciul pretins era descris cu suficientă precizie, astfel încât să permită Curții să identifice natura sa exactă și să indice metoda de urmat de către părți în privința determinării valorii despăgubirilor, ceea ce nu este cazul în speța de față, pentru motivele prezentate mai sus.

122 Reiese din cele ce precedă că cererea subsidiară urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

123 Ca urmare, acțiunea urmează a fi respinsă ca inadmisibilă în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

124 În conformitate cu articolul 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, aceasta trebuie obligată la plata cheltuielilor de judecată, în conformitate cu concluziile Consiliului și ale Comisiei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a treia)

dispune:

- 1) Respinge acțiunea ca inadmisibilă.**

- 2) Obligă reclamanta Sinara Handel GmbH la plata cheltuielilor de judecată.**

Pronunțată la Luxemburg, la 5 februarie 2007.

Grefier

E. Coulon

Președinte

M. Jaeger